

Žalm 103. (104.)

Dobrořeč, duše má, Hospodinu. Hospodine, Bože můj, tys nadevše veliký! Oděn jsi ve slávu a velebnost.

Světlem oblékáš se jako rouchem. Nebesa rozestíráš jako kůži *stanovou*. Shromažďuješ vody u sebe ve výšinách. Oblaka užíváš jako svůj vůz, na perutích větru kráčíš.

Anděly tvé utvořil jsi jako duchy a služebníky tvé jako plamen ohnivý. Založil jsi zemi na *pevných* základech jejích a nepohne se na věky věkův. Propast ji halí jako roucho; nad horami stály vody.

Jak jsi jim pohrozil, rozeběhly se; rachot hromu tvého je zaplašil. Zdvihají se *vlny jako hory* a klesají *jako roviny* na místo, jež jsi jim určil. Meze jsi jim položil, které nepřekročí, nevrátí se, aby přikryly zemi.

Určuješ pramenům v roklicích *vyvěrat*, aby mezi horami vody tekly; napájejí všelikou zvířenu polní, divocí osli z nich ukojí žízeň svou.

U nich má své hnízdo ptactvo nebeské, mezi skalami šveholíci. Svlažuješ hory se své klenby, plody díla tvého nasycuje se země.

Trávě dáváš růsti pro dobytek, jakož i bylinám pro potřebu lidí, abys tak vyvodil chléb ze země.

Víno rozveseluje srdce člověka, takže *jeho* obličej září *jako pomazaný* olejem. Chléb pak srdce člověka posiluje.

Dosyta pítí mohou polní stromy i cedry libánské, kteréž *Bůh* sázel; tam staví si ptactvo hnízda svoje, čapí hnízdo jim vévodí.

Vysoké hory patří kozorožcům, skály pak jsou útočištěm zajícům.

Bůh učinil měsíc, by časy *odměřoval*; slunce ví, kdy dlužno mu zapadati.

Přivádíš tmu, i nastává doba noční; v té se hýbají všechna zvířata lesní;

lvi řvou po kořisti, žádajíce na Bohu pokrm sobě.

Vzešlo slunce, a sbírají se znovu a do doupat se ukládají.

Tu pak vychází člověk k dílu svému, aby pracoval až do večera.

Jak nesmírné jsou skutky tvé, Hospodine! Vše moudře jsi učinil.

Plna je země tvorstva tvého.

Moře tu velké a širé; v něm nesčíslný počet havěti, živočichů malých i velkých.

Tam proplouvají koráby a drak, jehož jsi stvořil, abys ho ponížil.

Všecko od tebe očekává, že jim dáš pokrm v čas příhodný.

Ty dáváš jim, a oni berou; otvíráš ruku svou, a všichni jsou naplněni blahem.

Odvrátíš-li však tvář svou, děsí se; odnímáš-li jim ducha, ztrácejí se a navracejí se v hlínu svou.

Pošleš ducha tvého, a zformováni jsou opět, a *tak* obnovíš tvář země.

Sláva Hospodinova budiž na věky. Radost má ze svých skutků Hospodin.

Pohlédne na zemi, a začne se třást; dotkne se hor, a kouří se z nich.

Zpívati budu Hospodinu celý život svůj; chváliti budu Boha svého, dokud žiti budu.

Kéž se mu líbí rozjímání moje, já pak radovati se budu v Hospodinu.

Kéž by vymizeli hříšníci ze země a bezbožníci – aby již nebyli!

Dobrořeč, duše má, Hospodinu!

Slunce ví, kdy dlužno mu zapadati, přivádíš tmu, i nastává doba noční.

Jak nesmírné jsou skutky tvé, Hospodine! Vše moudře jsi učinil.

Sláva Otci i Synu i Svatému Duchu, i nyní i vždycky a na věky věkův. Amen.

Allelujah, allelujah, allelujah, sláva tobě, Bože! (*Tříkrát*)